

Zo série výpiskov z knihy Erich Sauer: *Triumf ukrižovaného*, vyd. A-alef, Ostrava 1996.

Ján Krstiteľ kázal krst pokánia (Marek 1:4). Bol *hlasom volajúcim na púšti* (Ján 1:23; Izaiáš 40:3) poukazujúcim na

Slovo z večnosti

(1. Jánov 1:1-3). Na svet prišiel najskôr Ján Krstiteľ ako hlas a až potom za ním Kristus, ktorý bol Slovom. Keď Ján Krstiteľ splnil svoje poslanie, odišiel; Ježiš však zostáva.

Čiňte pokánie! Lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo.

Matúš 4:17

Cesta do kráľovstva

Cesta ku kráľovskej korune viedla cez kríž. Kráľovstvo, *výsledok* svojho diela, postavil Ježiš do

stredú svojho posolstva a do popredia vystupovalo utrpenie ako *prostriedok* k dosiahnutiu tohto cieľa (Lukáš 24:26+46).

Hovoril o nevyhnutnosti svojej smrti, o nevyhnutnosti svojho povýšenia ako hada na púšti (Ján 3:14) , o svojej smrti ako o zániku pšeničného zrna, ktorý donesie mnohý úžitok (Ján 12:24). Svoju smrť videl vždy v súvislosti so svojim z mŕtvych vstaním a oslávením (Ján 10:17). Dokazujú to jeho slová o zbúraní chrámu (Ján 2:18-20) a pšeničnom zrne (Ján 12:23-24). Práve v z mŕtvych vstaní, odovzdaní svojho života životu veriacich v neho, videl jediný spôsob, akým sa môžu veriaci podieľať na význame jeho spasiteľného diela. Preto jeho slová o jedení jeho tela a pití jeho krvi, bez ktorých nemá nikto *život v sebe* (Ján 6:53). „...*A chlieb, ktorý ja dám, je moje telo, ktoré ja dám za život sveta.*“

(Ján 6:51). „

Ten, kto je tento chlieb, bude žiť na veky.“

(Ján 6:58).

Všetko, čo Ježiš prehlasoval o Kráľovstve, všetky jeho slová odznali na židovskej pôde. V dobe svojho pozemského života (ľudstva) Pán bol „služobníkom obriezky“ (Rímskym 15:8) a ako príslušník židovského národa bol dokonca sám pod Mojžišovým zákonom (Galatským 4:4; pozri tiež Lukáš 2:22+24+41 a Marek 1:44). Sám o sebe hovoril: „*Nie som poslaný, iba k ovciam, zahynulým z domu Izraelovho.*“

(Matúš 15:24, 10:5-6). Tí, ku ktorým hovoril na hore (Matúš 5-7), pri mori (Matúš 13), na Olivovej hore (Matúš 24-25) a vo všetkých podobenstvách boli zo začiatku všetko synovia izraelského národa. Až potom, ako bola krížom odstránená

hradba

(Efezským 2:13-16) a keď bolo nebeské kráľovstvo obrátením sa Kornélia sprístupnené aj pohanom (Skutky 10; Matúš 16:19), evanjelium bolo sprístupnené aj pohanským národom a pohania dostali právo vzťahovať na seba Božie zaslúbenia práve tak ako Židia (Ján 12:32). Až potom, ako obe tieto udalosti, ktoré nastali po skončení Ježišovho pozemského života, aj nežidom otvorili dvere do Božieho kráľovstva. Teraz už nie je rozdiel medzi Židmi a nežidmi (Skutky 15:8-9), lebo pre obe skupiny spasenie je rovnaké a rovnaká je pre nich aj cesta spasenia (Skutky 28:28, 11:17). Oboji sú spasení vierou v Ježiša Krista, lebo evanjelium je len

jedno a je rovnaké pre všetkých. Rovnako je aj jedna Cirkev, jedno Telo (Galatským 1:6-9; Efezsským 2:11-22, 3:6). Zvestovanie spásy obdobia Cirkvi započalo Kristovým pozemským posolstvom (Židom 2:3), teda nie až Pavlovým posolstvom (pozri mn. č. „apoštoli“ v Efezsským 2:20, 3:5). Evanjelium bolo najprv zvestované Židom (Ján 4:22; Rímskym 11:18) a potom (rozumej: to isté spasenie, Skutky 28:28) pohanom (Rímskym 1:16; Skutky 13:16; porovnaj Lukáš 24:46-47; Skutky 1:8). Pavol hovorí o „svojom“ evanjeliu na rozdiel od „litery“ a „smrti“ zákona (rozumej: Mojžišovho zákona) ako o takom, ktoré je „Duch“ a „život“ – Duch oživuje (2. Korinským 3:6) – a tak sú Pavlove slová v tej istej rovine v akej je povaha Ježišových slov, ktorý povedal: „

Slová, ktoré vám ja hovorím, sú duch a sú život.

“ (Ján 6:63). Pán sám je – nie smrť zákona (Mojžišovho; 2. Korinským 3:7), ale v jeho osobe prišla „Božia milosť“ (Titus 2:11, 3:4), „z mŕtvych vstanie“ a „večný život“ (Ján 11:25, 14:6, 17:3).

Späť [na začiatok](#) tohto výpisku.

Späť na [Zoznam a obsah](#) série výpiskov z knihy *Triumf ukrižovaného*.

Vytvorené: 30. január 2013

Upravené: 8. február 2013